

LAPVÉG

Nagy, csinos sebet kellett volna ejtenie az orvosi késnek a térdemen. Svédországi bolyongásaim alatt ugyanis tönkrement a térdizületem. Három orvos egyféle megítélése szerint porcleválás. Akár büszke is lehettem volna erre, igazi sportolóbajom akadt. Szó ami szó, készültem is a kés alá rendesen. Egyetlen bajom volt ezzel, annyit hiányoztam ebben a félévben az iskoláimból (egy hónap vakbél, két hét Franciaország, két hét Svédország), hogy egyszerűen etikátlannak tartottam volna a tanítványaim (és természetesen helyettesítő kollégáim) felé, ha újabb három hetet ágyban töltök, párnák és jó illatú nehéz könyvek között.

Amikor mondotta egy keves jó barátném, abszolút plátói ő, akár az élet, és ebben legfeljebb kevéske önirónia vibrál, nos, mondotta volt, menjek el a természetgyógyászához, cím, telefon, bizalom. Először merev voltam, és elutasító. Nem hiszek én ezekben a kuruzslásokban. Nem sértődött meg, mosolygott. Fölvetette, lenne két liter whiskyje a dologhoz. A dolog megsegítésére, ismervén ezirányú elgyöngülési hajlamaimat. Végiggondoltam, másodszor, mit veszíthetek. Legfeljebb talpmasszázs után oparálnak meg. És elmentem.

Elmentem egy nagy ház harmadik emeletére, ahol egy csinos hölgy fogadott, finom beszédekkel fedve le alig leplezett izgalmamat és gyanakvásomat. Leültetett, nem mondta, hogy bűdös a cipőbe beleizzadott lábam (ugyan milyen lehet annak, aki egész nap rohangál), nem ripakodott rám, hogy higgyek az ő tudományában, nem mondta, hogy ne igyak, ne egyek, legyek szent vagy szakadár. Csendben beszélt hozzám és elmondta, tapogatván ismeretlen talpacskáimat, hogy milyen betegségeim voltak mostanában. Milyen belső szervemmel volt bajom mostanában. Hogy jó-e az, hogy gyakran fáj a szemem. És mi van a szívemmel, mert a szívem nagyon csúnyán működik a talpam szerint... Elmenőben nem volt hajlandó borraivalót sem elfogadni a csekélyen megmért honorárium mellé, mivelhogy nem fodrász, hanem valaki, aki tud, és nagyon ért valamit.

Csöndes volt a nő, okos volt, és megnyugtatott bennem valamit. Valakit. És immár második hónapja járok hozzá, hetente egyszer. A térdem teljesen rendben van, jövő héten Kaposvárott már pályára lépek kedvenc És-csapatom színeiben. De járok hozzá rendületlenül, s ennek, bár igen elfoglalt, nincs ellene. Ahogy ő mondta: az ember talpa ennyit megérdemel. Tenném hozzá: az ember lelke is megérdemel heti egy óra nyugalmat, tisztaságot, erőszakmentes megtisztulást.

ZALÁN TIBOR